

A close-up portrait of Marie Lenormand, a mezzo-soprano, with short black hair and bangs. She is smiling and resting her chin on her hand. She is wearing a bright yellow sleeveless top with ruffles, a silver lace bracelet, and a colorful necklace with beads and a tassel. The background is a plain, light grey.

Op de rand van de roem

Mezzosopraan Marie Lenormand over haar carrière

In april 2010 ontving Marie Lenormand de Grand Prix de la Critique voor haar vertolking van Mignon in de gelijknamige opera van Ambroise Thomas. Een welkome onderscheiding die haar als operazangeres op de kaart zette en die onlangs resulteerde in haar eerste studio-opname. Haar definitieve doorbraak lijkt slechts een kwestie van tijd. Een portret van een ambitieuze artieste die klaar is voor de laatste stap.

'Wat aardig dat je speciaal naar Belleville bent gekomen,' zegt ze. 'Ik woon hier vlakbij, vijf minuten à pied.'

Ze komt er wel vaker, in Le Zephyr, een gemeedelijk restaurant midden in een wijk die nauwelijks door toeristen wordt bezocht. Drie jaar is ze nu officieel Parisienne. Daarvoor woonde ze twaalf jaar in de Verenigde Staten, waar ze haar zangstudie voltooide en als lid van de Houston Grand Opera Studio haar professionele carrière startte. Maar oorspronkelijk komt ze uit Fontenay-sur-Vègre, een gehucht van 300 inwoners, in het departement Sarthe.

Ben je als kind opgegroeid met opera?

'Nee, maar ik zong wel altijd. Ik hield erg van muziek in het algemeen en ondanks dat ik uit een agrarische familie kom, vonden mijn ouders het belangrijk dat hun kinderen muzikaal onderricht kregen. Mijn oudere broers speelden gitaar en viool. Mijn interesse ging meer uit naar piano, maar omdat daar lastig aan te komen was, besloot ik om ook viool te leren spelen, zodat ik het instrument kon delen met mijn broer. Ondertussen volgde ik zanglessen aan de muziekschool van Sablé-sur-Sarthe. Daar had ik een enthousiaste zanglerares die me aanspoorde om auditie te doen bij het conservatorium van Angers.'

En daar werd je meteen aangenomen?

'Ja. Ik begon mijn studie bij Yves Sotin, een excellente zangleraar die uiteindelijk een sleutelfiguur werd in mijn muzikale ontwikkeling. Ik studeerde Spaans aan de universiteit van Angers en zingen beschouwde ik meer als een hobby. Op een gegeven moment vertelde ik Yves dat ik wilde stoppen na mijn conservatoriumgraad, om mijn doctoraal in Spaanse literatuur te voltooien. Maar dat vond hij geen goed idee. Hij zei: 'Waarom neem je geen jaar vrij om conservatoire supérieure te doen? Wordt het niets, dan kun je altijd nog terug. Maar geef het in elk geval een kans.' Dat heb ik gedaan en in datzelfde jaar ontmoette ik de Amerikaanse zangleraar Richard Miller die in Frankrijk seminars verzorgde. Sotin had mij aanbevolen en na een auditie in Parijs, nodigde Miller mij uit om bij hem te komen studeren aan het conservatorium van Oberlin in de Verenigde Staten.'

Was het een goede beslissing om naar de VS te gaan?

'Als ik in Frankrijk was gebleven, had ik nu waarschijnlijk niet meer gezongen. Ik was nog behoorlijk onzeker over mijn kwaliteiten en schaamde me, omdat ik geen piano speelde. Toen ik dat bij aankomst in Oberlin vertelde, zeiden ze dat ze in mij een potentiële artiest zagen. Ze zouden me alles leren wat nodig is om hier mijn beroep van te kunnen maken.'

Is er een groot verschil tussen de Amerikaanse leerschool en de Europese?

'Absoluut. Tijdens mijn eerste jaar in Oberlin mocht ik al meteen meedoen in een complete operaproductie met kostuums en orkest. Dat is een grote luxe. In Frankrijk krijgen maar weinig studenten de kans daarvoor. Een kwestie van geld, een andere structuur en een andere traditie. Ik heb zangers gekend die pas op het podium stonden tijdens hun eerste professionele optreden en niet wisten hoe ze met het licht moesten omgaan. Ik was veel beter voorbereid, omdat ik al zoveel podiumtijd had gekregen en complete rollen had gezongen.'

Vier jaar bleef Marie Lenormand in Oberlin, waar ze haar bachelor's degree zang behaalde. In 1999 werd ze full-time operazangeres bij de Houston Grand Opera Studio, waarna ze in 2002 als freelancer naar New York vertrok. In 2007 keerde ze terug naar Frankrijk.

Hoe verloopt je Europese carrière sinds je terug bent?

'Doordat ik zo lang in de VS heb gewerkt, ben ik in Europa nog tamelijk onbekend. De Grand Prix de la Critique kwam daarom als een verrassing. Het was de eerste keer dat ik de titelrol mocht vervullen in een vooraanstaand theater als de Parijse Opéra Comique. Hoe belangrijk die prijs uiteindelijk voor mijn carrière zal zijn, weet ik niet. Na het succes van Mignon was ik erg ongeduldig. Ik hoopte dat er meteen allerlei deuren zouden opengaan, maar zoiets heeft tijd nodig. Bovendien vind ik dat die prijs eigenlijk iedereen toekomt die bij het project betrokken was.'

Kom, niet zo bescheiden...

'Nee, echt. Ik had mijn succes te danken aan de warme atmosfeer die de mensen om me heen creëerden. Het was een perfect team van acteurs, zangers en musici, onder leiding van een inspirerende dirigent en toneelregisseur. François-Xavier Roth speelde daarin een belangrijke rol. Hij was de eerste dirigent die mij erop wees dat ik op mijn instinct moest vertrouwen. Dat ik niet bang moest zijn of ik wel synchroon zou zingen met het orkest. Hij zei: Doe het gewoon. Bevrijd jezelf van die gedachte en neem zelf de leiding.' Ik was heel blij en opgelucht dat iemand me dat na al die jaren vertelde en ik voelde meteen dat er iets bijzonders ging gebeuren.'

Je kreeg een staande ovatie, toen je de beroemde aria *Connais-tu le pays* had gezongen.

'Dat komt ook door het thema. Voor veel mensen is het een heel ontroerende aria. Hij is gebaseerd op een gedicht van Goethe en gaat over een prachtige jeugd die je hebt gekend of verloren en waar je van droomt; de plek waar je roots liggen. Iedereen heeft daar wel een bepaalde relatie mee. Daarom wist ik dat het publiek aandachtig luisterde. Niet zozeer om mijn vocale prestaties te beoordelen, maar omdat het verhaal hen raakte.'

Na Mignon werd je gevraagd voor een cd-opname.

'Inderdaad. Platenlabel Cypres brengt momenteel het complete oeuvre van de Belgische componist Albert Huybrechts uit. In september heb ik in Brussel zes melodieuze opnamen voor het tweede deel, dat in het voorjaar van 2011 verschijnt. Vier met pianobegeleiding en twee met strijkkwartet.'

Wanneer kunnen we je eerste soloalbum verwachten?

'Geen idee, ik ben nog niet benaderd...'

Maar stel, je wordt gevraagd. Welk repertoire zou je kiezen?

'Och, dat is een lastige vraag. Daar heb ik eigenlijk nog nooit over nagedacht.'

Lange stilte.

Dan: 'Nou weet je, naast opera heb ik een grote affiniteit met cabaret. Ik ben dol op het repertoire van Yvette Guilbert. Daar zou ik graag iets mee willen doen. Of met Amerikaanse muziek van de dichter e.e. cummings, die hier nauwelijks bekend is. Dat is eigenlijk zonde.'

In 2011 keert Marie Lenormand even terug naar Houston en New York voor optredens in Mozarts *Le Nozze di Figaro* en *The Cunning Little Vixen* van Leoš Janáček. 'Een van mijn favoriete opera's,' vertelt ze. 'In Japan en Florence heb ik de hond Lapák gespeeld en nu mag ik eindelijk de vos doen – een grote rol met prachtige duetten. De muziek van Janáček heeft een gecompliceerde harmonische taal, maar als je die eenmaal onder de knie hebt, is het geweldig om te zingen.'

Je ziet een groeiende erkenning voor je kwaliteiten.

Wat is je uiteindelijke doel?

'Ik wil dat de Europese theaters voor me opengaan. Dat de mensen mij herkennen aan de manier waarop ik zing, acteer en vorm geef aan mijn personages. Daar werk ik hard aan. Onlangs heb ik in New York weer audities gedaan voor 2012 en 2013.'

Wat? Moet je nog steeds audities doen?

Brede lach. 'Ja, dat is het punt juist. Zoals ik al zei, ik ben nog tamelijk "nieuw" in Europa. De gevestigde namen hoeven geen audities te doen. Die zijn bekend vanwege een bepaald repertoire en worden gewoon gebeld.'

En dan met ironie in haar stem: 'Misschien moet ik toch maar over een solo-cd gaan nadenken. Hopelijk is er een producer die me een aanbod wil doen.'

Terwijl ze dat zegt, schiet ze in de lach. Want ze weet ook wel dat die cd slechts een kwestie van tijd is.

tekst **Andy Arnts**

foto **Corey Weaver** for Portland Opera